

Lieven Segers

The Joke Is On Me

11.09.15 - 24.10.15

Functioneel naakt

In 1948 maakte René Magritte een reeks schilderijen die geboekstaafd staan onder *la période vache*. Zijn vrouw en ook zijn galerijhouder smeekten hem later om dit soort van werk niet meer te maken. De onderwerpen leken minder doordacht en ridicuul, het kleurgebruik was harder, de toets was grover, een lelijke mislukking.

Ondertussen is *la période vache* het beste wat Magritte ooit heeft gemaakt. Het werk voelt eerlijker en urgenter aan dan het bravere luik waar Magritte zijn faam mee heeft gehaald. Het portretteert iets anders, wat helaas (of misschien ook niet, omdat het op deze wijze bijzonder bleef) geen doorgang vond in zijn verdere werk.

'Ik heb iets met lelijkheid', zegt Lieven Segers wanneer hij het verhaal vertelt over Magritte. 'Ik begrijp het'. Het zorgt voor een verandering van richting. Het toont ook dingen van ons die we zijn maar misschien niet willen zien. Lelijkheid kan absurd zijn. Kan ironisch bedoeld zijn, maar het is niet zomaar iets hard en kaals. Dat absurde en ironische -met nog andere vormen zoals bijvoorbeeld het tragikomische- dat valt allemaal onder humor, en doet iets.

In de expo *The Joke Is On Me*, toont Segers een overzicht van zijn doctoraatsonderzoek rond humor in de kunst. Een onderzoek van zeven jaren bestaande uit fotografie, grafisch werk, tekeningen omgaan met studenten, het cureren, en zo verder. De doctoraatsverhandeling bestaat niet uit een lijvig boek, maar resulteert in deze expo. 'Ik ben een beeldend kunstenaar en wil een visueel einde geven'.

De tentoonstelling is grofweg een geheel van vier verschillende luiken -de foto's van allerlei en erger -de typische Segers teksten en typografie -de muur, niet zomaar een scheiding maar het deel van de *120 minutes* performance op Art Brussels -en tot slot de twaalf figuren die staan voor de twaalf rollen die Segers door het onderzoek heen heeft gespeeld. Mocht u voor de werken staan, u mag dit symbolisch lezen.

De namen van de twaalf figuren zijn trouwens tot stand gekomen dankzij een *urban myth*. Het is telkens een combinatie van je eerste huisdier en straatnaam, een gebruik dat zogezegd stamt uit pornografische tijden. Onder ander Bassie Lebon en Harry Holland passeren de revue. Ze hangen aan het begin van de expo en zijn naar gelieve bij het gepaste portret te voegen.

Humor lijkt niet serieus te zijn. Het kan wel fundamentele dingen aankaarten, maar het verpakt, het kleedt de dingen in. Het voelt alsof het absurde -zoals bij *la période vache*- voor diegene die het niet begrijpt een naaktheid en beschamende lelijkheid toont, en voor de anderen juist een schoonheid heeft teweeggebracht.

Na zeven jaar onderzoek nodigt Segers ons uit met een afbeelding van een -zeg maar- functioneel naakt. *The Joke Is On Me* is een gewaagd want vooral beeldend doctoreren. Hoe ver kan humor gaan in het veranderen van de regels en dus hoe behulpzaam is humor. En ook, welke schoonheid of nieuwe esthetiek kan er groeien uit een ernstige verandering in het denken, door eerst het minder evidente toe te laten. Door zich onder andere deze vragen te stellen -bij het lesgeven, scheppen en cureren- heeft Lieven Segers geen doctoraat geschreven, maar er eerder één gemaakt door er naar te werken en dus naar te leven.

Ingrid Verhoeven

BASE-ALPHA GALLERY

Kattenberg 12 | B-2140 Antwerp | +32 (0)3/295.86.36 | +32 (0)476/62.03.17
bart@basealphagallery.com | www.basealphagallery.com